

BAĞIMSIZLIK VE KİTLELER

Aydınlık Dergisi, 6 Şubat 2011

Yıldırım Koç

Türkiye'nin bağımsızlığı giderek büyüyen bir tehdit altında. Ancak kitlelerde bu konuda yeterli duyarlılık yok. Sorulması gereken soru şudur: Kitleler ne zaman bağımsızlık konusunu gündemlerinin en ön sırasına koyar ve o uğurda mücadele eder?

Toprak ağasının, aşiret reisinin veya cemaat/tarikat şeyhinin kulluğunu kabullenen kitleler, hangi koşullarda bağımsızlık uğruna mücadeleyi göze alır? Sermayenin ücretli köleliğini kabullenen kitleler, hangi durumlarda bağımsızlık uğruna fedakarlık yapar?

Emperyalizmin açık işgali, katliamı ve yağması söz konusuysa, kitlesel tepki gelişebilir.

1919 yılında Antep ve Maraş savunmalarında ana dürtü, "vatanın bağımsızlığı" değil, Fransız üniforması altında saldıran Ermenilerin katliamı konusunda yaşanan korkulardır.

Ege direnişindeki ağırlıklı kaygı, "vatanın bağımsızlığı" değil; 1912-1913 yıllarında Balkan Savaşları sırasında yaşanan Yunan mezalimiydi. Bu zulümden kaçan binlerce kişi İzmir ve civarına sığınmıştı. Yeni bir Yunan işgalinin yeni katliamlara yol açacağı biliniyordu. İzmir'e Yunanlılar değil de İngilizler asker çıkartsaydı, Ege direnişi farklı gelişirdi.

Emperyalizmin işgalinin açık olması, katliam ve yağma yapılması, toprak ağasına, aşiret reisine ve cemaat/tarikat şeyhine kulluk eden kişinin tepki göstermesine yol açar. Bazen, toprak ağasının, aşiret reisinin ve cemaat/tarikat şeyhinin de bu işgale karşı tavır alması, tepkinin kitleselleşmesine katkıda bulunur.

Günümüzde ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak işgalinde yaşanan böylesine bir durumdur. Katliam, yağma ve tecavüzlerin düzeyi, emperyalizme karşı direnişi güçlendirmiş, kitleselleştirmiştir. Ancak bu direnişin başarısı yalnızca emperyalistlerden kurtuluşu getirecektir. Feodal kalıntıların kulluğu ve sermayenin ücretli köleliği düzeni devam edecektir. Bağımsızlık esasında yerli hakim sınıfların baskı ve sömürüsü biçiminde gerçekleşecektir.

Ancak eğer işgal ve sömürü gizliyse, çıkarları büyük zarar görse bile kitlelerin bağımsızlık mücadelesine katılması ciddi bir çalışmayı gerektirmektedir.

Eğer ülke açıkça yağmalanmıyor da, borç faizleri, patent hakları, tekel fiyatları, düşük ücretler, köylünün ürününün değerinin altında fiyatlarla kapatılması, yabancı yatırımların kâr transferleri yollarından sömürülüyorsa; parlamenter sistem içinde iktidara gelenler ekonomik bağımlılığın siyasal bağımlılığa dönüştürülmesini kabulleniyorsa, bağımsızlık mücadelesinin geliştirilmesi ve kitleselleştirilmesi kolay değildir.

Günümüzde yaşanan sürecin zorluğu bu farktadır.

Geçen yıl bu günlerde yaşanan Tekel eylemine bakalım. Tekel işçilerinin işten çıkarılmasına; işsizlik veya çok kötü çalışma koşulları arasında bir tercih yapmaya zorlanmasında ana neden emperyalizmdi. ABD ve AB emperyalizmi yıllardır Türkiye'de tütün üretimini çökertmeye, Tekel'i özelleştirmeye çalışıyordu. Halbuki Tekel eylemi sırasında ABD ve AB emperyalizmine karşı açık ve kararlı bir tavır sergilenmedi. Tekel işçilerinin mücadelesiyle Türkiye'nin bağımsızlık mücadelesi arasındaki bütünlük yeterince kavranamadı.

Günümüzde Türkiye işçi sınıfının en önemli sorunları, işsizliktir, özelleştirmelerdir, ücretlerin düşürülmesidir, çalışma koşullarının esnekleştirilmesidir, sosyal güvenlik sisteminin çökertilmesidir, iş güvencesinin tahrip edilmesidir.

Bunların tümü, ABD ve AB emperyalistlerinin talepleriyle biçimlenmektedir.

Diğer bir deyişle, günümüzde emperyalizme karşı mücadele edilmeden sınıf mücadelesi verilemez.

Buna karşılık, sınıf mücadelesi verilmeden emperyalizme karşı mücadele de verilemez. Soyut bir bağımsızlık talebi, ücretli kölelik ve feodal kalıntılara kulluk düzeninin devamını kabullenebilir. Bağımsızlık mücadelesi, ezilen ve sömürülen kitlelerin sınıf çıkarları temelinde yükseltilmelidir.

Türkiye'de burjuvazinin çok büyük bölümü emperyalistlerle işbirliği içindedir. Türkiye'nin büyük burjuvazisinin Türkiye'nin bağımsızlığı veya bütünlüğü diye bir derdi, bir sorunu yoktur. Türkiye'nin bağımsızlığı konusunda en güçlü sınıf çıkarlarına sahip olan toplumsal güç, işçi sınıfıdır. Küçük burjuvazinin kırsal ve kentsel kesimleri de emperyalizmin doğrudan ve dolaylı sömürüsü altındadır.

Ancak işçi sınıfımızın ve küçük burjuvazimizin bu süreci kavrayabilmesi, günümüz sendikalarının ve diğer demokratik kitle örgütlerinin bu alandaki büyük eksikliklerinin çeşitli kanallardan kapatılmasıyla mümkün olacaktır.

Günümüzde ABD emperyalistlerinin doğrudan veya ABD sendikaları aracılığıyla Türkiye sendikacılık hareketiyle ilişkileri yok gibidir. Ancak Avrupa Birliği emperyalistlerinin doğrudan veya AB ülkeleri sendikaları veya Avrupa Sendikalar Konfederasyonu ve ona bağlı işkolu federasyonları aracılığıyla sürdürdükleri ilişkiler,

Türkiye’de işçi sınıfı saflarında anti-emperyalist mücadelenin gelişimini engellemektedir; işçi sınıfını en güçlü müttefiklerinden ayırmakta ve koparmaktadır. Sendikaların bu işbirlikçi tavrı, bağımsızlıkçı unsurlarda da sendikalara karşı tepki oluşturmaktadır.

Günümüzde kitlelerin bağımsızlık mücadelesine katılmasında sınıf mücadelesi son derece önemlidir. İşçi sınıfını seferber edemeyen bir bağımsızlık mücadelesinin başarı şansı yoktur. İşçi sınıfı da, ancak bağımsızlık mücadelesine önderlik ederek, hem kendi sorunlarını çözme çabalarına, hem de vatanın kurtuluşu mücadelesine katkıda bulunacaktır.